

Fővárosi Ítéltábla
8.Pkf.25.887/2007/4.

A Fővárosi Ítéltábla az Árva Ügyvédi Iroda (...ügyintéző: dr. Árva Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) kérelmezőnek, az S.B.G. & K. Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (...) I. rendű és ... II. rendű ellenérdekű fél ellen, védjegytörlési kérelemnek helytadó MSZH határozat megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2007. március 9-én kelt, 1.Pk.23.555/2006/5. számú végzése ellen a kérelmező részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta és kézbesítés útján közli a következő

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Köteles a kérelmező 15 napon belül az I. és II. rendű ellenérdekű félnek 10.000 - 10.000 (Tízezer-Tízezer) Ft másodfokú eljárási költséget megfizetni.

A kérelmező kérelmére 9.000 (Kilencezer) Ft illeték visszatérítésének van helye az illetékes adóhatóságtól.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a kérelmezőnek a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegytörlési kérelemnek helytadó határozatának megváltoztatására irányuló kérelmét és kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg az ellenérdekű feleknek 50.000 - 50.000 Ft eljárási költséget.

A végzés szerint a kérelmező jogosultja az ...-i elsőbbségű, ... lajstromszámú „...” szóvédjegynek, amelynek oltalma a 36. osztályba sorolt ingatlanügyletek szolgáltatásokra áll fenn. A Magyar Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) az ellenérdekű felek kérelmére a kérelmező védjegyet a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján a 8. § a) pontján keresztül alkalmazandó 3. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a keletkezésére visszaható hatállyal törölte, mert megállapította, hogy a megjelölést rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

Az elsőfokú bíróság a rosszhiszeműség fogalmi meghatározásakor abból indult ki, hogy rosszhiszemű az, aki úgy lajstromoztat egy megjelölést, hogy tudja, hogy az

nem őt, hanem mást illet. E fogalmi körbe vonhatónak látta azt az esetet is, ha valaki úgy tesz védjegybejelentést, hogy a mást megillető jog létezéséről tudott vagy arról kellő gondosság elmulasztása miatt nem szerzett tudomást.

A kérelmező rosszhiszeműségének megítéléséhez szükséges tényállás körében ismertette, hogy a támadott védjegy bejelentésekor a közismert, bár nem lajstromozott „...” megjelölésre a Hivatal felhívta a kérelmező figyelmét. A II. r. ellenérdekű fél a bejelentés időpontjában pedig jogosultja volt az ...-i elsőbbségű ... lajstromszámú ábrás védjegynek, amelynek színvilága és a speciális grafikával kialakított „A” betűje teljesen azonos a kérelmező két másik védjegybejelentésével (az egyik visszavonásra került, a másikat később ... számon lajstromozták). Utalt arra, hogy a „védjegyjogosult” - helyesen: kérelmező - az „A” betű alatt „...” feliratot tartalmazó ábrás megjelölést már 1999. májusában bejelentette, majd ugyanekkor egy másik speciális grafikai kialakítású „A” betű és alatta az „...” felirattal ellátott ábrás megjelölést is bejelentett lajstromozása, amely a II. r. ellenérdekű fél későbbi közösségi védjegybejelentésének ábrás elemével egyező. Az indokolás szerint az időben egymáshoz közel álló és az ellenérdekű felek lógójaként, illetőleg ábrás védjegyeként már ismert ábrás megjelöléssel azonos kérelmezői védjegybejelentések esetén kizárt a véletlen egybeesés lehetősége. Mindebből arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező ismerte az „...” név és az ahhoz kapcsolódó ábrák eredeti forrását és azzal a ténnyel is tisztában volt, hogy ez mást illet. Rögzítette ugyanakkor, hogy az ellenérdekű feleknek nem sikerült bizonyítania azt, hogy a kereskedelmi bolthálózattal, egyéb kereskedelmi ügyletekkel kapcsolatos tevékenységük nemcsak Németország különböző területein, hanem Magyarországon is közismertek voltak a védjegybejelentés időpontjában, de a kifejtettek szerint bizonyítottan látta, hogy a kérelmező tudott arról, hogy a megjelölés más szellemi terméke.

Nem fogadta el a kérelmezőnek azt az érvelését, hogy a védjegybejelentés azért sem volt visszaélésszerű, mert az ellenérdekű felek jóhiszemű magyarországi jog szerzését, a más szolgáltatási osztályban történő piacra jutását nem akadályozta. Az ítélezési gyakorlatra utalva rámutatott arra, hogy a rosszhiszeműség megállapításához nem szükséges a közvetlen piacra lépést megakadályozni, elegendő annak csupán az elvi lehetősége.

Az elsőfokú bíróság vizsgálva, hogy a támadott védjegy árujegyzékének 35. és 36. osztályokba tartozó szolgáltatásai vonatkozásában megvalósult-e a rosszhiszeműség, arra a következtetésre jutott, hogy miután a kérelmező a védjegybejelentés időpontjában tisztában volt az ... cégeknek a gazdasági tevékenységük során használt elnevezésével és megjelölésével, ebből az is következik, hogy az ehhez kapcsolódó gazdasági tevékenység tartalmával, mibenlétével is tisztában kellett lennie. Márpedig az I. és II. r. ellenérdekű fél a támadott védjegy árujegyzékében felsorolt szolgáltatások vonatkozásában is folytatott kereskedelmi tevékenységet. Ezért a rosszhiszeműséget a törölni kért védjegy árujegyzékében felsorolt szolgáltatások vonatkozásában is megállapíthatónak látta.

Irrelevánsnak tartotta azt a kérelmezői érvelést, hogy az ... diszkontcégek magyarországi terjeszkedéséről csak 2005-ben jelentek meg az első hírek, illetőleg, az ... cég a Magyarországon jobban ismert „...” néven hozná létre bolthálózatát. Nem fogadta el a cégnév vezérszavának védjegybejelentését sem a rosszhiszeműségét kizáró körülményként.

A kérelmező fellebbezésében elsődlegesen a végzés hatályon kívül helyezését indítványozta, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hiányosan állapította meg a tényállást és nem adta indokát a tanúbizonyítási indítványa mellőzésének. Másodlagosan a végzés megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy a „támadott védjegy bejelentésének időpontjában nem volt rosszhiszemű”.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, mely szerint az is rosszhiszeműnek minősül, aki a kellő gondosság elmulasztása miatt nem szerzett tudomást egy adott korábbi megjelölésről.

Azzal érvelt, hogy a védjegybejelentési eljárásban a Hivatal nyilatkozattételre történő felhívása, melyben a nem lajstromozott és a hivatali álláspont szerint ekkor közismert ... elnevezést jelölte meg, az időrendiségre tekintettel nem bizonyítja, hogy a bejelentéskor ismernie kellett a nem lajstromozott megjelölést. Az elsőfokú végzésben pedig megállapításra került, hogy az ellenérdekű feleknek nem sikerült az ... megjelölésnek a védjegybejelentés időpontjában meglévő közismertségét bizonyítaniuk.

Az ellenérdekű felek - tartalmilag - az elsőfokú végzés helybenhagyását kérték.

Azt hangsúlyozták, hogy a fellebbezés a végzés rosszhiszeműséggel kapcsolatos megállapításaira nem az abban foglaltaknak megfelelően hivatkozott. Az elsőfokú bíróság ugyanis az ügy körülményeinek részletes elemzése alapján fogadta el bizonyítottnak, hogy a kérelmező tudott vagy kellő gondosság mellett tudnia kellett a korábbi megjelölésről. Ezzel szemben súlytalan az a fellebbezési érvelés, mely szerint a bejelentéskor nem kellett ismernie a lajstromozott megjelölést. A kérelmező rosszhiszeműségére figyelemmel pedig közömbösnek tartották a megjelölés magyarországi közismertségének bizonyíthatlanságát.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott, azzal a másodfokú bíróság részben eltérő indokolás mellett értett egyet.

A fellebbezés kapcsán a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

A másodfokú bíróság nem látott okot az elsődleges fellebbezési kérelem alapján a végzés hatályon kívül helyezésére.

A kérelmezőnek az elsőfokú eljárásban - az iratok tartalmából kitűnően - tanú kihallgatására irányuló indítványa nem volt. Ezért nem terheli mulasztás az elsőfokú bíróságot amiatt, hogy nem adta indokát a tanúbizonyítás mellőzésének.

Alapítvánnyal támadta a fellebbezés érdemében is az elsőfokú végzést.

Abban egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbezési érveléssel, hogy a kellő gondosság elmulasztása önmagában nem eredményezheti a rosszhiszemű bejelentés megállapítását. Az elsőfokú bíróság nem is ezen alapulón látta fennforogni a rosszhiszeműséget, hanem az ítélezési gyakorlatra utalva elvi élel szögezte le, hogy a védjegybejelentő akkor jár el rosszhiszeműen, ha úgy lajstromoztat egy megjelölést, hogy tudja, hogy az nem őt, hanem mászt illet, illetőleg ha valaki úgy tesz védjegybejelentést, hogy a mászt megillető jog létezéséről tudott vagy arról kellő gondosság elmulasztása miatt nem szerzett tudomást, de nem ez utóbbira, a kellő körültekintés hiányára alapozta a döntését.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban nem lehet - még elvi élel sem - az előbbi módon definiálni a rosszhiszeműség fogalmát. A jogszabály nem ad definíciót, a joggyakorlat pedig mindig az eset összes körülményei alapján látja megítélhetőnek, kimunkálva általános szempontokat, amelyek csupán támpontot adhatnak. Minden esetben a bejelentés körülményei vizsgálandók.

Kézenfekvő a rosszhiszeműség abban az esetben, ha bizonyított, hogy a bejelentő úgy lajstromoztatta a megjelölést, hogy tudott annak mászt megillető jogáról. Az esetek többségében azonban ez a tudati viszony tényszerűen nem bizonyítható. Lehetséges azonban egy ésszerű és életszerű üzleti viselkedési normához viszonyítani a jogosult eljárását, amelynek eredményeként levonható következtetés arra, hogy adott körülmények között a piac szereplőitől elfogadható körültekintő üzleti magatartást tanúsított-e.

Az elsőfokú bíróság az összes körülmények mérlegelése alapján jutott arra az álláspontra, hogy miután az ellenérdekű felek által használt megjelöléssel való nagyfokú hasonlóság nem tekinthető véletlen egybeesésnek, a kérelmező ismerte az általa lajstromoztatott megjelölés eredeti forrását. Ezzel a következtetéssel a másodfokú bíróság egyetért.

Nem kétséges, hogy a védjegybejelentési eljárásban időrendben csak a védjegy bejelentését követően hívta (hívhatta) fel a Hivatal a kérelmezőt nyilatkozattételre az „...” elnevezés közismertségére hivatkozva. Az elsőfokú bíróság ezt a körülményt a rosszhiszeműség vizsgálata körében csak mint a Hivatal által megállapított tényállás egyik elemét említette meg, de nem ennek alapján jutott arra a megállapításra, hogy a védjegy bejelentése rosszhiszemű volt.

Helyesen mérlegelte az elsőfokú bíróság, hogy a kérelmező közel egy időben tett védjegybejelentései - a tárgyi védjeggyel együtt - olyan megjelöléseket tartalmaznak, amelyek a külföldön már évtizedek óta működő ellenérdekű felek által

az üzletlánc elnevezéseként, illetőleg azzal kapcsolatban használt megjelöléssel azonosak vagy azokhoz nagyfokú hasonlóságot mutatnak. Arra pedig még előadást sem tett a kérelmező, hogy a fantáziaszónak minősülő védjegyszót ő találta volna ki. Ezért kizárt a véletlen egybeesés lehetősége és alappal lehet arra a következtetésre jutni, hogy a kérelmező ismerte a bejelentett szövegjelölés eredetét, ennek folytán azt is, hogy a megjelölés mást illet.

A kérelmező eljárása ezért az adott körülmények között nem tekinthető jóhiszeműnek és tisztességesnek. A tisztességtelen szándék is megvalósult azzal, hogy a kérelmező a magyarországi lajstromozás és forgalmazás hiányát kihasználva szerezte meg a védjegyoltalmat. Súlytalan a kérelmezőnek az az érvelése, hogy nem bizonyított a megjelölés Magyarországi közismertsége a védjegy bejelentése idején.

Szükségtelenül vizsgálta ugyanakkor az elsőfokú bíróság a támadott védjegy árujegyzékének 35. és 36. osztályaiba sorolt szolgáltatások tekintetében azt, hogy a kérelmezőnek azzal is tisztában kellett lennie, hogy az ellenérdekű felek milyen szolgáltatásokhoz kapcsolódóan fejtik ki gazdasági tevékenységüket.

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

A fenti rendelkezésből következik, hogy amennyiben a bejelentés rosszhiszemű - mint abszolút lajstromozást kizáró, illetőleg törlési ok -, úgy az az árujegyzék valamennyi áruja, illetőleg szolgáltatása tekintetében fennáll. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú végzés indokolásából mindazt, amit az áruosztályok tekintetében a rosszhiszemű magatartást illetően kifejtettet mellőzi.

Mindezek alapján érdemben helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság a kérelmező megváltoztatási kérelmét. Ezért a másodfokú bíróság a Pp. 259. §-ának keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező kérelmező a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az ellenérdekű felek másodfokú eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései alapján állapította meg.

A kérelmező fellebbezésén tévesen 18.000 Ft illetéket rótt le, holott a meg nem határozható pertárgyértékre tekintettel az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja szerint számított illetékalap után a fellebbezési illeték 3 %-os mértéke 9.000 Ft (Itv. 47. § (1) bek.). Ezért az Itv. 80. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján a többletként lerótt fellebbezési illeték kérelemre történő visszatérítésének van helye.

Budapest, 2007. október 4.

Tóth Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Lesenyei Terézia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő